USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **R. A. T.**, zastoupená Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, sídlem Lidická 960/81, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, sídlem Kounicova 687/24, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2024, č. j. KRPB-245913-50/ČJ-2023-060022-Z, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2024, č. j. 41 A 2/2024-22,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Jiřímu Hladíkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví podruhé prodloužila zajištění žalobkyně za účelem jejího předání do Rumunska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalobkyně přicestovala do České republiky ukrytá v nákladovém prostoru návěsu kamionu, v němž ji dne 6. 12. 2023 objevila policie. Žalobkyně u sebe neměla cestovní doklad ani žádné oprávnění k pobytu. Lustrací v systému EURODAC policie zjistila, že žalobkyně je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Následně ji žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245913-13/ČJ-2023-060022-Z, zajistila podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejího předání na 32 dnů od 6. 12. 2023 do 6. 1. 2024. Žalovaná dobu zajištění poprvé prodloužila rozhodnutím ze dne 28. 12. 2023 o dalších 23 dnů do 29. 1. 2024. Nyní přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná dobu zajištění prodloužila o dalších 39 dnů do 8. 3. 2024.

[2] Žaloby proti všem rozhodnutím Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl. V odůvodnění rozsudku nyní napadeného kasační stížností uvedl, že jediná skutečnost, která se v případě posledního rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění změnila, byla, že žalobkyně podala proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím předání do Rumunska žalobu, kterou spojila s návrhem na přiznání odkladného účinku.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že úvaha krajského soudu i žalované, že šestitýdenní doba, po kterou může dle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění trvat, se počítá až od okamžiku nepřiznání odkladného účinku žalobě, je nesprávná. Dle daného ustanovení totiž doba nemůže překročit šest týdnů od okamžiku, kdy dojde k implicitnímu nebo explicitnímu vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu, nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III. Žaloba proti rozhodnutí o předání přitom nemá odkladný účinek ze zákona, takže je o něj zapotřebí požádat. Odkladný účinek nastane až od okamžiku, kdy jej soud případně přizná. Proto bylo nutno běh doby počítat již od chvíle, kdy Rumunsko vyhovělo žádosti o přijetí žalobkyně. Další prodloužení zajištění nebylo možné, neboť maximální doba zajištění byla překročena. Stěžovatelka dále doplnila, že i kdyby tomu tak nebylo, z rozhodnutí žalované není zřejmé, z jakého důvodu bylo přistoupeno k maximálnímu možnému prodloužení doby trvání zajištění. Z ničeho dle stěžovatelky nevyplývá, že bylo třeba činit další kroky směřující k realizaci předání.

[4] Žalovaná se k obsahu podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnost zpochybnila závěr soudu, že šestitýdenní dobu k předání zajištěné osoby podle čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III nelze počítat od okamžiku, kdy krajský soud nevyhoví žádosti o přiznání odkladného účinku.

Výkladem tohoto ustanovení se však Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. Dospěl k závěru, že limity doby trvání zajištění obsažené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se uplatňují samostatně v různých fázích procesu přemístění. Požadavek na respektování maximálních dob pak přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, a dále obdobně rozsudky téhož soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 113/2018-59, nebo ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019-35).

[8] Závěr třetího pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, dle kterého doba šesti týdnů k přemístění běží od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3, je pak dle Nejvyššího správního soudu třeba vykládat tak, že takovým okamžikem je také nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Z čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III totiž plyne, že správní orgány nemohou až do okamžiku rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku činit ve věci předání žádné kroky. Výkon rozhodnutí o přemístění je tedy podáním žaloby proti rozhodnutí o předání spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku fakticky odložen a skončí buď nepřiznáním odkladného účinku, anebo rozhodnutím soudu ve věci samé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017-29).

[9] Pokud tedy krajský soud v daném případě dospěl k závěru, že žalovaná stanovila dobu zajištění tak, že nepřekročila šestitýdenní dobu k přemístění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, protože v době rozhodování žalované ještě soud nerozhodl o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o předání, nelze tomuto závěru nic vytknout. Doba šesti týdnů totiž běží až od okamžiku právní moci usnesení, kterým soud odkladný účinek nepřizná, anebo od právní moci konečného rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s posouzením krajského soudu, že stanovení další doby zajištění tak, aby odpovídala šesti týdnům ode dne vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, bylo ze strany žalované přiměřené a nepřekročilo maximální délku, kterou stanoví nařízení Dublin III. Prodlužování zajištění o kratší dobu navíc dle krajského soudu umožňuje jeho pravidelný soudní přezkum. Krajský soud stěžovatelce ve shodě s žalovanou vysvětlil, že probíhalo-li soudní řízení o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí o jejím předání do Rumunska, přičemž příslušný soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, nebylo možno (z již z výše vysvětlených důvodů) předání dočasně realizovat, a tedy nebylo možné plnit účel zajištění spočívající v předání stěžovatelky do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelkou vznesené námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[12] Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2024, č. j. 41 A 2/2024-15, ustanoven k ochraně jejích práv zástupce Mgr. Jiří Hladík, advokát. Podle § 35 odst. 10 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. V souladu s týmž ustanovením zákona zastupoval jmenovaný advokát stěžovatelku rovněž v řízení o kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé spočívající v podání kasační stížnost) ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč, celkem tedy 3 400 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně z přidané hodnoty je tato právnická osoba, zvyšuje se částka o tuto daň na 4 114 Kč. K jejímu vyplacení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2024

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu